

Predmet: Ćuška/Qushk (Toplica Miladinović i dr.)

Broj predmeta: K.Po2 48/2010

Glavni pretres: 5.06.2013. godine

Izveštaj: advokat Mustafa Radoniqi i advokat Milomir Matović, punomoćnici oštećenih

Svedoci na današnjem suđenju su ispitivani putem video-linka.

Svedok Ismet Avdiu

U Zahać/Zahaq je došao mesec-dva pre 14.05.1999. godine. Došao je iz Jošanice/Joshanice sa suprugom i dve kćerke, zato što im je kuća u Jošanici/Joshanice zapaljena. U Zahaću/Zahaq su boravili u kući Isaka Demakua, brata njegovo supruge. Seća se da su maskirani vojnici ušli u selo 14.05.1999. godine. Njih su isterali iz kuće u dvorište. U dvorištu kuće Isaka Demakua bilo je dosta ljudi. Vojnici su bili u raznim uniformama, maskirnim, zelenim, plavim. Lica i ruke su im bile ofarbane. Ti vojnici su im rekli da predaju lična dokumenta, novac, nakit. On je predao 10 nemačkih maraka i ličnu kartu. Seća se da je svako od prisutnih dao koliko je imao novca i nakita, kao i lična dokumenta. Nakon toga, naređeno im je da idu u centar sela, pored srpskog groblja. Tu se skupilo dosta ljudi iz celog sela. Jedan visoki, krupni vojnik je pucao u zemlju pored njega kod groblja. Video je da gore kuće u Zahaću/Zahaq. Nije video da je tu kod groblja neko tukao nekog. Naređeno im je da u traktorima i kamionima napuste selo i krenu prema Peći/Pejë. On je vozio poslednji traktor u koloni. Na prikolici njegovog traktora bila je Esma Demaku, sa majkom Hajrijom Demaku i bratom Fatonom. U to vreme je imala 27-28 godina. Kolona je zaustavljana u Pavljancu/Pavljan i Ćuški/Qushk. Kolonu u Ćuški/Qushk je zaustavio zeleni Golf, iz kog su izašla dva vojnika. Prišli su Esme Demaku, jedan od vojnika je pitao za ime, dok je drugi izvadio neki papir iz džepa. Rekao je da je to ona i da pade sa njima. Esma Demaku je plakala, kao i njena porodica. Ubacili su je u zeleni Golf, nakon čega su otišli. Nikada nisu saznali šta je bilo sa njom. Kolona je nastavila da se kreće prema Peći/Pejë. Kada su došli blizu Peći/Pejë, naređeno im je da se vrate nazad u Zahać/Zahaq. Za ubistvo mladića kod auto-servisa u Zahaću/Zahaq čuo je od ljudi čija su to deca bila.

Svedok Tane Nikqi

Bila je u porodičnoj kući u Zahaću/Zahaq 14.05.1999. godine, sa suprugom Ramom Nikqijem, pre nego što je vojska ušla u selo. Njen svekar Vesel Nikqi im je rekao da se svi razdvoje, pre nego što je vojska ušla u selo tog dana, što su oni i uradili. Ona je bila u nekoj drugoj kući, kada ju je vojska isterala napolje. Naredili su im da idu u centar sela. Meštani sela su se skupili kod groblja u centru sela. Tražili su im novac, nakit, lična dokumenta. Vojnici su bili u šarenim uniformama, imali su ofarbana lica i nosili marame na glavi. Seća se da je jedan vojnik sa šeširom na glavi, ofarbanog lica stavio nekom teletu nož pod grlo i da je pevao pesmu "Ganimete, ponose naš", na albanskom jeziku. Svima kod groblja je naređeno da krenu prema Peći/Pejë. Kolona je stala kod auto-servisa u Zahaću/Zahaq. Tu su mlađi muškarci izdvojeni, a kolona je nastavila da se kreće dalje. Seća se da je jedan vojnik tukao sina Alia Nikqia kod fabrike akumulatora blizu Peći/Pejë. Kod te fabrike im je naređeno da se vrate nazad u Zahać/Zahaq. Stigli su uveče u selo. Sa mužem se srela posle ponoći. On joj je rekao da su njegov otac Vesel, majka Gjelona i rođaka Hatidža ubijene i zapaljene u njihovoj porodičnoj kući. Njen muž je sa svojim bratom ostatke tela umotao u platno, i sakrio u bure. Ostatke je

sahranio po običajima nakon rata. Ona je u spaljenoj kući, u dnevnoj sobi videla rupe na zidu od metaka. Sutradan je videla rođake Ganimete i Ajete. Imale su podlive na licu od udaraca. Ganimete je tada imala oko 18 godina, dok je Ajete bila mlađa. Ispričale su da su ih dva vojnika odvela do neke prostorije, gde su ih zaključali. Udarali su ih po licu. Rekli su im da se svuku. Jedan je pucao u zid pored njih, a drugi je rekao da ih pusti, da su mlade. Kada su se vojnici udaljili, njih dve su izašle kroz prozor te zaključane prostorije, i priključile se koloni meštana u Pavljanu/Pavlan.

Fond za humanitarno pravo